MISERICORDIAE VULTUS

ПАПСКА БУЛА ЗА ИЗВЪНРЕДНИЯ ЮБИЛЕЙ НА БОЖИЕТО МИЛОСЪРДИЕ

ФРАНЦИСК, ЕПИСКОП НА РИМ, СЛУГА НА БОЖИИТЕ СЛУГИ,

НА ВСИЧКИ, КОИТО ЩЕ ЧЕТАТ ТОВА ПОСЛАНИЕ – БЛАГОДАТ, МИЛОСТ И МИР

1. Исус Христос е лицето на милосърдието на Отца. Тайната на християнската вяра изглежда, че намира в тази дума своя синтез. Тя е станала жива, осезаема и е достигнала своя връх в Исус от Назарет. Отецът, „богат на милост" /Еф.2,4/, след като откри името Си на Мойсей като „Бог човеколюбив и милосърден, дълготърпелив, многомилостив и истински" /Из.34,6/, не е преставал да ни открива по различен начин и в различно време на историята Своята Божествена природа. В „пълнотата на времето" /Гал.4,4/, когато всичко бе подготвено за Неговия спасителен план, Той изпрати Своя Син, роден от Дева Мария, за да ни открие пълнотата на Своята любов по един окончателен начин. Който вижда Него, видял е Отца /виж Йн.14,9/. Исус от Назарет със Словото си, извършените жестове и с цялата Си личност открива Божието Милосърдие.
2. Ние имаме винаги нужда да съзерцаваме тайната на Милосърдието. Тя е извор на радост, на спокойствие и на мир. Тя е също условието за постигане на спасение. Милосърдие: това е словото, което открива тайната на Света Троица. Милосърдие: това е последният и върховен акт на Бог, с който Той идва да ни посети. Милосърдие: то е фундаменталния закон, който пребъдва в сърцето на всеки човек, когато той гледа с искрен поглед брата си, когото

среща по пътя на живота. Милосърдие: това е пътят, който свързва Бог с човека, за да може сърцето да се отвори за надеждата, че ще бъдем обичани завинаги, въпреки ограниченията на нашата греховност и окаяност.

3. Има моменти, когато сме призовани по един още по-силен начин да съзерцаваме Божието Милосърдие, за да станем един деен знак на действието на Отца. Поради това представих на Църквата една юбилейна година на Милосърдието, като едно благоприятно време за Църквата, за да може да даде по-силно и по-дейно християнско свидетелство. Светата година ще се открие на 8 декември 2015 г., тържество на Непорочното зачатие на Света Дева Мария. Този литургичен празник ни представя начина, по който действа Бог, още от зората на нашата история. След грехопадението на Адам и Ева, Бог не пожела да остави човечеството само, да се бори отчаяно със злото. За това е промислил и е пожелал Мария да бъде „света и непорочна в любовта" /виж Еф.1,4/, за да стане Майка на Изкупителя на човешкия род. Изправен пред тежестта на греха, Бог отговаря с пълнотата на прошката. Милосърдието ще бъде завинаги по-голямо от всеки грях, и никой не ще може да постави граници и да ограничи Божията любов, която прощава. На празника на Непорочното зачатие ще имам радостта да отворя светата врата. Тя ще бъде през юбилейната година една Врата на милосърдието и всеки, който ще премине през нея, ще може да почувства Божията любов, която утешава, прощава и дава надежда. През неделята, която идва непосредствено след празника, Трета Предколедна Неделя на Адвента, ще се отвори и светата врата на Катедралата на Рим, в базиликата „Сан Джованни ин Латерано". След това ще се отворят светите врати и в

останалите папски базилики. В същата неделя, определям, във всяка една поместна Църква /Епархия/, в Катедралата, която е Църквата-майка за верните от цялата Епархия, или в кон-катедралата /втората Катедрала/, или в някоя друга църква от особено значение за дадената Епархия да се отвори през цялата юбилейна света година една Врата на Милосърдието. По избор на епархийния Епископ /ординарий на мястото/, тази Врата би могла да бъде отворена също и в едно светилище, цел на поклонниците, които често пъти на тези свети места са докосвани в сърцата си от Божията благодат и намират пътя за своето обръщане към Бог. Следователно, всяка поместна Църква /Епархия/ ще бъде пряко увлечена да живее тази свята година като един изключителен момент на благодат и на духовно обновление. Юбилеят ще бъде празнуван както в град Рим, така и във всяка една поместна Църква /Епархия/ като осезаем знак на общението на цялата Католическа Църква.

4. Избрах датата 8 декември за откриване на светата година, понеже е многозначителна в най-новата ни църковна история. Ще отворя светата Врата на петдесет годишнината от приключването на Втория Ватикански Вселенски Събор. Църквата чувства нуждата да поддържа живо това събитие. За Църквата с този Събор започна един нов етап от Нейната история. Съборните Отци разбраха много добре, че с един истински полъх на Свети Дух може да се отговори на необходимостта да се говори на човеците за Бог в тяхното време, по един по-разбираем начин. Съборени стените, които дълго време бяха затворили Църквата като една укрепена цитадела с привилегии, дошъл бе часа за възвестяване на Евангелието по един нов начин. Един нов етап от евангелизацията завинаги. Една нова ангажираност

за всички християни, за да свидетелстват, с по-голям ентусиазъм и убеденост своята вяра. Църквата чувстваше отговорността да бъде един знак на любовта на Отца в света. Връщат се в ума ми, силните думи на Свети Йоан XXIII, които той изрече на откриването на Събора, с които посочи пътя за следване: „Сега Невестата Христова предпочита да използва лекарството на Милосърдието, отколкото да се въоръжава със студени оръжия…Католическата Църква, с този Събор иска да издигне факлата на католическата истина, желае да се покаже като най-любяща Майка за всички, кротка, търпелива, пълна с милости и доброта към чедата, отделени от Нея”. По същият начин и Блажения Папа Павел Шести се изрази при закриването на Събора: „Желаем по-скоро да отбележим, че религията на нашия Събор основно бе милосърдната любов… Древната история на Добрия самарянин бе като парадигма за духовността на Събора… Един поток от разбиране и любов се изля от Събора на този модерен човешки свят. Грешките са порицани, да; понеже това изисква не по-малко любов, освен истина; но за човешката личност само призив, респект и любов. Вместо потискащи диагнози, окуражаващи лекарства; вместо злокобни предсказания, послания за упование и надежда са били отправени от Събора към съвременния свят: неговите ценности са били не само уважени, но почетени, неговите усилия – подкрепени; неговите въжделения – очистени и благословени…Едно друго нещо би трябвало да отбележим: цялото това доктринно богатство е насочено към една цел: да служи на човека. Човекът, казваме, във всяка една ситуация, в неговата уязвимост, във всяка нужда”.

С тези чувства на благодарност за онова, което Църквата е получила и на отговорност за задачите пред нас, ще преминем през Светата Врата с пълно упование, че ще бъдем съпроводени от Възкръсналия Господ, Който продължава да подкрепя нашето земно странстване. Светия Дух, Който направлява нашите стъпки, за да сътрудничим на Христа в делото на Спасението, да ни води и да подкрепя Божия народ и да му помогне да съзерцава лика на Милосърдието.

5. Юбилейната година ще приключи на тържеството на Исус Христос Цар на цялата вселена, 20 ноември 2016 г. На този ден, като затворим Светата Врата, ще имаме в сърцата си чувства на благодарност към Бог – Света Троица. Ще поверим живота на Църквата, на цялото човечество и необятната вселена на владичеството на Христос, за да излива Своето Милосърдие като утринна роса за една нова страница в човешката история, която да напишем, с ангажимента на всички в близкото бъдеще. Колко силно желая предстоящите години, да бъдат белязани от Божието Милосърдие, за да стигнем до всеки човек, носейки Божията доброта и нежност! До всички, вярващи и отдалечени, да може да достигне балсама на Милосърдието като знак на Царството Божие, вече присъстващо сред нас.
6. „Типично е за Бог да бъде милостив, милосърден, точно в това се вижда Неговото всемогъщество”. Думите на Свети Тома Аквински показват как Божието Милосърдие не е знак на слабост, но по-скоро качество за Божието всемогъщество. Поради това, Литургията, в една от своите древни колекти /общи молитви/ ни приканва да се молим така: „О Боже, Който откриваш Своето всемогъщество преди

всичко с милосърдието и прошката”. Бог ще бъде завинаги в историята на човечеството Онзи, Който е присъстващ, близо до нас, предвиждащ, свет и милостив.

„Търпелив и милостив” – това е едно двойно име на Бог, което често пъти срещаме в Стария завет, с което се описва Божията природа. Неговото битие, да бъде милостив, намира конкретен израз в толкова събития от историята на Спасението, където Неговата доброта взема надмощие над наказанието и унищожението. Псалмите, по особен начин, ни представят това величие на Божието действие: „Той прощава всички твои беззакония, изцелява всички твои недъзи; избавя от гроб твоя живот, увенчава те с милост и щедрости” /Пс.102,3-4/. По един още по-недвусмислен начин, един друг Псалм ни представя конкретните знаци на Милосърдие: „Господ отпуща затворници, Господ отваря очите на слепи, Господ изправя прегърбени, Господ обича праведни, Господ пази пришълците, поддържа сираче и вдовица, а пътя на нечестивците проваля” /Пс.145, 7-10/. И накрая ето, други изрази на псалмопевеца: „Господ изцерява съкрушените по сърце и лекува техните скърби…Господ въздига смирени, а нечестиви унижава доземи” /Пс.146,3.6/. С една дума, Божието милосърдие не е някаква абстрактна идея, но една конкретна реалност, с която Той открива Своята любов, а тя е любовта на един баща и на една майка, които се вълнуват до дълбините на душата си за своето дете. Наистина по този повод можем да определим тази любов като една „стомашна” любов. Тя се ражда от най-съкровената интимност като едно дълбоко чувство, естествено, сътворено с нежност и състрадание, със снизхождение /индулгенция/ и прошка.

7. „Милостта Му е вечна”: това е рефренът, който се връща при молене на псалм 135, докато се разказва историята на Божието откровение. По силата на милосърдието, всички събития от Стария завет са обогатени с един дълбок спасителен смисъл. Милосърдието прави от историята на Бог с Израил една история на спасението. Да се повтаря постоянно: „защото милостта Му е вечна”, както прави псалма, помага да се разчупи кръга на времето и пространството, за да се присъди всичко във вечната тайна на любовта. Това е все едно да поискаш да кажеш, че не е сам в историята, но и в цялата вечност човека ще бъде винаги под благия милостив поглед на Отца. Не случайно, народа на Израил е пожелал да вмъкне този псалм 135, „Великия халлел”, както бива наричан, в най-важните си литургични празници. Преди Страданието Си, Исус се е молел с думите на този псалм на милосърдието. Доказва го евангелиста Матей, когато казва: „след като изпяха благодарствения химн” /Мт.26,30/. Исус и учениците Му се отправят към елеонската планина. Докато Той установява Евхаристията, като едно вечно възпоменание на Него и на Пасхата Му, Исус поставя този върховен акт на Божието Откровение в светлината на милосърдието. В същото това милосърдие Исус изживя Своето страдание и смърт, осъзнаващ великото тайнство на любов, което щеше да се осъществи на Кръста. Да знаем, че самият Исус се е молел с този псалм, това прави от древната молитва една важна, актуална за днес молитва за всеки християнин, който е призван да приеме в живота си рефрена на ежедневната хвалебна молитва: „защото милостта Му е вечна”.
8. С отправен поглед към Исус и неговото милостиво лице, можем да схванем любовта на Света Троица. Мисията,

която Исус прие от небесния Отец, беше тази – да открие на света тайната на Божията любов в нейната пълнота. „Бог е Любов” /1 Йн.4,8.16/, потвърждава за пръв и единствен път в цялото Свето Писание евангелистът Йоан. Тази любов е станала осезаема и способна да бъде докосната в целия живот на Исус. Неговата личност е цялата изтъкана от любов, една любов, която се дарява безкористно. Неговите връзки и отношения с останалите хора, които се доближават до Него, откриват нещо уникално и неповторяемо. Знаците, които Исус върши, преди всичко по отношение на грешниците, бедните, отхвърлените, болните и страдащите, са като един учебник по милосърдие. Всичко в Исус, в целия Му живот ни говори за милосърдието. В Него всичко е състрадание.

Исус бе следван от голямо множество от хора, и когато Той видя, че бяха уморени и изтощени, изгубени и без водач, почувства от дълбините на сърцето Си едно силно състрадание към тях. /виж Мт. 9,36/. Чрез силата на тази състрадателна любов, Исус е лекувал болните, които Му бяха представяни /Мт.14,14/ и с малко хлябове и риби успя да нахрани едно голямо множество от човеци /Мт.15,37/. Във всички тези случаи Исус бе движен от милосърдие, чрез което Той четеше в сърцата на срещналите Го хора и отговаряше на най-важните им нужди. Когато срещна вдовицата от Наин, която носеше мъртвия си син на гроба, Исус е изпитал велика милост за необятната майчина болка , която оплаквала мъртвия си син, и чрез това милосърдие Той върнал от смъртта сина й, като го оживотворил /Лк.7,15/. След като излекувал обсебения от нечист дух в Гадаринската страна, Исус поверява на изцерения: „Иди си у дома при своите и разкажи им какво ти стори Господ и как

те помилва” /Мк.5,19/. Също и призоваването на апостол Матей е вписано в това велико милосърдие на Исус. Като минавал край събирачите на мито, очите на Исус се спрели на лицето на Матей. Това е бил един поглед, наситен с милост, която прощаваше греховете на този митар, и като победил противопоставянето на останалите ученици, Исус избрал него – грешника и митаря, за да стане един от дванадесетте апостоли. Свети Беда Достопочтени, свещеник и църковен учител, като тълкувал тази сцена от Евангелието, написал, че Исус е погледнал Матей с милосърдна любов и го избрал: *miserando atque eligendo.* Винаги ме е впечатлявал този израз, толкова дълбоко, че реших да стане мое мото.

9. В притчите, посветени на милосърдието, Исус открива Божията природа, която е същността на един Отец /Баща/, Който не се уморява да прощава, всъщност Той желае да прости греха и да победи отказа от прошка чрез състраданието Си и великата Си милост. Всички знаем тези притчи, в частност трите притчи от Евангелието на Лука: притчата за загубената овца, притчата за загубената драхма и притчата за Бащата и Неговите чеда /притчата за блудния син/ - виж Лк.15, 1-32. В тези притчи Бог е представен винаги като изпълнен с радост, когато дава прошката Си. В тези притчи откриваме най-важното Евангелско послание, центъра на вярата ни, понеже милосърдието е представено като една сила, която всичко побеждава, която изпълва сърцето и дава утеха на душата чрез прошката. От една друга притча можем да се поучим за нашия християнски начин на живот. Провокиран от въпроса на Свети апостол Петър колко пъти е необходимо да прощаваме на нашия ближен, Исус отговорил: „Не ти казвам седем пъти, но

седемдесет пъти по седем” /Мт.18,22/, и веднага Исус казва притчата за безмилостния слуга. Този слуга, повикан от господаря си да върне една голяма дължима сума, го помолил на колене, и господаря му простил целия дълг. Но веднага след това, простения слуга среща един друг слуга, като него, който му дължал една нищожна сума, от няколко монети. Той също му се примолил на колене да има милост, но първия слуга отказал да му я даде и го предава на съд. Тогава господаря, след като научил за станалото, много се ядосал и като повикал своя слуга му казал: „Не трябваше ли и ти да се смилиш над другаря си, както и аз се смилих над тебе?” /Мт.18,33/. Исус дава следното заключение на притчата: „Така и Моят Отец Небесен ще стори с вас, ако всеки от вас не прости от сърце на брата си прегрешенията му” /Мт.18,35/. Притчата съдържа едно дълбоко поучение за всеки от нас. Исус потвърждава, че милосърдието не е само начин на действие на Отца, но се превръща в критерий за разпознаване на Неговите истински чеда. Ние сме призовани от Бог да бъдем милостиви, защото ние първи сме били помилвани от Него. Прошката на обидите става най – явен израз на милосърдната любов и за нас, християните е една заповед, която не можем да пренебрегнем. Колко е трудно да прощаваме толкова много! И все пак, прошката е дадена на нас, поставена е като инструмент в нашите крехки ръце, чрез който можем да постигнем мир и спокойствие на сърцето. Да премахнем от себе си злобата, гнева, насилието и отмъщението, само така ще можем да бъдем щастливи. Да приемем апостолското наставление: „Слънцето да не ви залязва гневни” /Еф.4,26/. И преди всичко да послушаме словото на Исус, Който е поставил милосърдието като идеал на живота

и като критерий за истинност на вярата ни: „Блажени милостивите, защото ще бъдат помилвани” /Мт.5,7/, това е блаженството, което ще ни води и вдъхновява през тази света година. Както се забелязва, милосърдието в Светото Писание е ключова дума, за да се представи що е сторил Бог за нас. Той не се ограничава да потвърди Своята любов, но я показва по един осезаем начин, така че почти да я докоснем. От друга страна, любовта никога не може да бъде едно абстрактно понятие. По своето естество, тя е конкретен живот: намерения, действия, начин на държане, които изпълват ежедневието ни. Божието милосърдие е Неговата отговорност за нас. Той се чувства отговорен, т.е. така силно желае нашето добро и иска да ни види щастливи, изпълнени с радост и спокойни. На същата тази линия трябва да се насочи и милосърдната любов на християните. Както обича Отецът, така обичат и Неговите чеда. Както Той е милостив, така сме призовани да бъдем милостиви и ние, едни към други.

10. Архитравът, който крепи живота на Църквата е милосърдието. Всичко в пасторалната й дейност трябва да бъде белязано от нежността, с която се оправя към вярващите; нищо от Нейното благовестие и свидетелство в света не може да бъде лишено от милосърдие. Доколко ще повярват на благовестието на църквата, зависи от това доколко ще намерим правилния път на милосърдната и състрадателна любов. Църквата „живее с едно неугасващо желание да предлага милосърдие”. Може би от дълго време забравихме да живеем и да посочваме пътя на милосърдието. От една страна съществува изкушението да претендираме винаги и единствено за справедливостта, като забравяме, че тя е първата, необходима и незаменима стъпка, но Църквата има

нужда да продължи отвъд справедливостта, за да достигне до една по-възвишена и стойностна цел. От друга страна е много тъжно да се види как опита от даване и приемане на прошката в нашата съвременна култура става по-разреден, по-рядък. Дори сме стигнали до там, че самата дума „прошка” понякога да изчезва от живота ни. Без свидетелството на прошката остава само един безплоден живот, който сякаш ни пренася в едно пусто място, в една пустиня. Отново дойде момента в Църквата да се ангажираме с радостното благовестие на прошката. Това е времето на завръщане към стойностното, за да се ангажираме с слабостите и трудностите на нашите братя. Прошката е една сила, която възкресява за нов живот човека и влива куража, с който да гледаме с надежда към бъдещето.

11. Не можем да забравим великото поучение, което Свети Йоан-Павел Втори ни даде със своята втора енциклика „Dives in misericordia”, която бе напълно неочаквана за времето си, и много бяха изненадани от главната тема на тази енциклика. Желая да припомня две изречения от нея. Преди всичко, светия Папа изтъква забравата на темата за милосърдието в нашата съвременна култура: „Съвременният начин на мислене, може би повече от миналото, изглежда да се противопоставя на милостивия Бог и се стреми още да изтласка от живота и да отстрани от сърцето на човека самата идея за милосърдие. Думата и понятието за милосърдие, изглежда, че поставят в затруднение човека, който благодарение на големия скок в науката и техниката, непознат досега в човешката история, е станал господар, който е подчинил и завладял земята /виж Бит.1,28/. Такова владение над земята, разбирано понякога по едностранчив и повърхностен начин, изглежда, че не оставя място за милосърдие…..Поради това, в днешната ситуация на Църквата и на света, много хора и много среди, водени от една

жива вяра се обръщат, бих казал, по един спонтанен начин към Божието милосърдие”. Освен това, Свети Йоан-Павел Втори, по следния начин мотивира важността от известяване и свидетелстване на милосърдието в съвременния свят: „То е ръководено от любовта към човека, към всичко онова, което е човешко, и което според виждането на много наши съвременници, е застрашено от една страшна опасност. Тайната на Христос…ме задължава да възвестя милосърдието като милосърдна любов на Бог, открито ни в същата тайна на Христос. Тя също ме задължава да бъда отново призован към това милосърдие и да го измолвам, в този труден, критичен момент от историята на Църквата и на света”. Това негово поучение е повече от актуално и заслужава да бъде прието отново през светата година. Да приемем отново неговите слова: „Църквата живее един истински живот, когато изповядва и провъзгласява милосърдието – най-чудния характерен белег на Твореца и Изкупителя, и когато води човеците към изворите на милосърдие на нашия Спасител, с които Църквата разполага и щедро предлага”.

12. Църквата има мисията да благовести Божието милосърдие, то е пулсиращото сърце на Евангелието, чрез което трябва да достигне до сърцето и ума на всеки човек. Христовата Невеста като подражава на Христа, приема Неговия начин на живот, Който е приемал всички, без изключение. В нашето време, когато Църквата е ангажирана в новата евангелизация, темата за милосърдието изисква да бъде предложена с нов ентусиазъм и с една обновена пасторална дейност. Определящо е за Църквата и за достоверността на Нейното известие, Тя да живее първа и да свидетелства Божието милосърдие. Нейният език и жестовете й, трябва да предават

милосърдие, за да проникне в сърцата на хората и да ги провокира да намерят отново пътя за връщане в дома на Отца. Първата истина на Църквата е Христовата любов. Тази любов, която стига докрай, до прошката и даряване на живота, зове Църквата да стане служителка и посредница на любовта за всеки човек. Между впрочем, там, където Църквата присъства, там трябва да се вижда милосърдието на Отца. В нашите енории, общности, сдружения и движения, там, където има християни трябва да има един оазис на милосърдие, който да е достъпен за всеки.

13. Желаем да живеем тази юбилейна година в светлината на словото на Господа: милосърдни като Отца. Евангелистът ни предава поучението на Исус, Който казва: „И тъй, бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден" /Лк.6,36/. Това е една програма за живот, толкова ангажираща, колкото е богата на радост и мир. Заповедта на Исус е към всички, които слушат Неговия глас /виж Лк.6,27/. За да бъдем милосърдни, на първо място трябва да слушаме Божието Слово. А това означава да си припомним важността на мълчанието при размишляване на Словото, Което ни се провъзгласява. По този начин е възможно да се съзерцава Божието милосърдие, и да се приеме като наш начин на живот.

14. Поклонничеството е един присъщ знак за светата година, защото е икона на пътуването, което всеки човек изминава по време на земния си живот. Животът е едно поклонничество и всеки човек е пътуващ поклонник /виж Габриел Марсел "Homo viator", бел.прев./, един поклонник, който извървява един път до постигане на жадуваната цел. За да достигне до Светата Порта /Врата/ в Рим и на всяко друго място, всеки трябва да измине според силите си едно поклонничество. То ще бъде като знак за нас, че и милосърдието е една цел за постигане, която иска

ангажираност и жертви. Следователно поклонничеството трябва да бъде като стимул за обръщане към Бог: преминавайки през Светата Врата ще се оставим да бъдем прегърнати от Божието милосърдие и ще се ангажираме да бъдем милосърдни с другите, като и Отеца е милосърден към нас. Господ Исус ни посочва моментите на поклонничеството, чрез които е възможно да постигнем тази цел: „Не съдете и няма да бъдете съдени; не осъждайте, и няма да бъдете осъдени; прощавайте и простени ще бъдете; давайте и ще ви се даде: мярка добра, натъпкана, стърсена и препълнена ще изсипят в пазвата ви; защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери" /Лк.6,37-38/. Исус казва преди всичко да не съдим и да не осъждаме. Ако не желаеш да бъдеш съден от Бога, тогава не ставай съдия на твоя брат. Всъщност човеците с техните отсъждания се спират на повърхностното, докато Отеца вижда съкровеното. Колко зло вършат думите, когато са изказани с чувства на ревност и завист! Да говориш зло за брата ти в негово отсъствие, да се злослови за него е равносилно да го поставиш в лоша светлина, да компрометираш неговата репутация и да го оставиш на произвола на клюката и брътвежа. Не съди и не осъждай означава, в позитивен план, да можеш да схванеш и да уловиш онова добро, което има във всяка човешка личност и да не позволяваш той да страда заради нашите частични отсъждания и нашата презумпция да знаем всичко. Но това все още е недостатъчно за да се изрази милосърдието. Исус иска също да се прощава и да се дарява. Да бъдем инструменти на прошката, защото ние първи сме били простени от Бог. Да бъдем щедри по отношение на всички човеци, като знаем, че Бог дава Своето благоволение над нас с голямо великодушие.

<u>Милостиви като Отца, следователно е мотото на светата година.</u>

В милосърдието имаме доказателство за това колко ни обича

Бог. Той дава всичко от себе Си, дава себе Си завинаги, безусловно, безкористно, без да иска нищо в замяна. Идва ни на помощ, когато Го призовем. Красиво е, че ежедневната молитва на Църквата започва с тези слова: „О, Боже, ела ми на помощ; Господи, побързай да ми помогнеш" /Пс.69,2/. Помощта, която молим е първата стъпка на Божието милосърдие към нас. Той ни идва на помощ, за да ни спаси от състоянието на слабост, в което живеем. И Неговата помощ се състои в това, да ни помогне да усетим Неговото присъствие и близост. Ден след ден, докоснати от Неговото състрадание, можем и ние да станем състрадателни към всички.

15. През тази света година, бихме могли да са научим да отворим сърцата си за онези, които живеят в най-окаяните периферии на човешкото съществуване, които периферии често пъти са създавани по драматичен начин от модерния свят. Колко ситуации на недостиг и страдание присъстват в днешния свят! Колко хора сме ранили, които вече са изгубили гласа си, *понеже техния вик е заглъхнал и изгаснал поради безразличието на богатите народи.* През този юбилей, още повече Църквата ще бъде призована да лекува тези рани, да ги облекчи, като излее върху тях елея на утехата, да ги превърже с милосърдие, и да ги лекува със солидарността и необходимото внимание. Да не падаме в безразличието, което унижава и оскърбява; в навика, който упоява душата и пречи да открие новостта, в цинизма, който руши. Да отворим очите си, за да видим нищетата, окаяността на света, раните на толкова братя и сестри, лишени от достойнство, и да се почувстваме провокирани да чуем техния вик за помощ. Нашите ръце да уловят техните ръце, да ги прегърнем, за да усетят топлината на нашето присъствие, приятелство, братство. Нека техният вик за помощ, да стане наш, и заедно можем да счупим бариерата на безразличие, която

често царува като владетел, който да крие лицемерието и егоизма.

Моето голямо желание е, християнския народ да размишлява през юбилейната година над делата на телесното и духовно милосърдие. По този начин **ще събудим съвестта си, която често пъти е приспана пред драмата на бедността, и да можем да навлезем все по-дълбоко в сърцето на Евангелието, където бедните са привилегировани от Божието милосърдие**. *Поучението на Исус ни представя тези дела на милосърдие, за да можем да видим дали живеем като Негови ученици. Да открием отново делата на телесното милосърдие: да дадеш хляб на гладния, да напоиш жадния, да облечеш голия, да приемеш странника, да помогнеш на болния, да посетиш затворника, да погребеш мъртвия. И да не забравим делата на духовното милосърдие: да посъветваш съмняващия се, да поучиш невежия, да укориш грешника, да утешиш плачещия, да простиш обидите, да понасяш търпеливо досадния, да молиш Бога за живите и за покойните.*

Не можем да избягам от словата на Господа, и въз основа на тях ще бъдем съдени: дали сме нахранили гладния и напоили жадния. Дали сме приели странника и облекли голия. Дали сме имали време да посетим болния и затворника. /виж Мт.25,31-45/. По сходен начин, ще бъдем питани, дали сме помогнали на ближен, да излезе от съмнението, което завлича човека в страх, и често причинява самота; дали сме били способни да преодолеем невежеството, в което живеят милиони хора, преди всичко деца, лишени от необходимата помощ, за да бъдат избавени от бедността; дали сме били близо до човек, който страда от самота и плаче; дали сме простили на онзи, който ни е обидил и сме отблъснали всяка форма на злоба, злопаметност и омраза, които отвеждат към насилие; дали сме били търпеливи

по примера на Бог, Който е толкова търпелив с нас; дали сме поверили на Бог в молитвите си нашите братя и сестри. Във всеки от тези „най-малки братя” е присъстващ самия Христос. Неговото тяло става отново осезаемо, можем да Го видим като едно измъчвано тяло, ранено, бичувано, съблечено, в бягство….за да бъде припознат от нас, за да Го докоснем и да Го обгрижим. Да не забравяме думите на кармилския свещеник и църковен учител Свети Йоан от Кръста: „Във вечерта на живота ни, ще бъдем съдени върху любовта”.

16. В Евангелието от Лука намираме един друг, важен аспект, за да живеем с вяра предстоящия юбилей. Разказва евангелиста Лука, че една събота Исус се завръща в родния си град Назарет, и според обичая си влязъл в синагогата. Повикали Го да чете Светото Писание и да го изтълкува. Откъсът бил от книгата на пророк Исайя, където е написано: „Духът на Господа Бога е върху Мене, защото Господ Ме помаза да благовестя на бедните, прати Ме да изцелявам съкрушените по сърце, да проповядвам на пленени освобождение и на затворници – отваряне на тъмница, да проповядвам благоприятната Господня година” /Ис.61,1-2/. Благоприятна, т.е. милосърдна година – това е известено от Господа и това желаем ние да живеем. Тази света година носи в себе си богатството на мисията на Исус, която намира израз в думите на пророка – да занесем една дума и един жест на утеха за бедните, да възвестим освобождаване на всички, които са затворници и роби на новите форми на робство на модерното общество; да възвърнем зрението на онзи, който не може да вижда, понеже се е прегърбил и не може да вдигне погледа си, да върнем достойнството на онези, които са били лишени от него. Проповедта на Исус оживява по един осезаем начин в отговорите, които християнската общност, Църквата дава с вяра като свидетелства и предлага на всеки. Да ни придружават

думите на Апостола: „дарител ли си – дарувай простосърдечно, благотворител ли си – благотвори на драго сърце” /Рим.12,8/.

17. Постното време /на Великия пост/ през тази юбилейна година да бъде живяно по един по – задълбочен начин, като едно силно време за отслужване и живеене на Божието милосърдие. Колко страници от Светото Писание могат да бъдат размишлявани през седмиците на Постното време, за да открием милосърдното лице на Отца! С думите на пророк Михей, можем и ние да повторим: „Кой Бог е като Тебе, да прощава беззаконие и да не смята престъплението на остатъка на Своето наследие? Той вечно не се гневи, защото обича да се смилява. Той пак ще се смили над нас, ще изглади нашит беззакония. Ти ще хвърлиш всички наши грехове в морските дълбини” /Мих.7,18-19/. Страниците от книгата на пророк Исайя, биха могли да бъдат размишлявани по-конкретно през времето на молитва, пост и милостиня /Постното време/: „Ето поста, който избрах: разкъсай оковите на неправдата, развържи връзките на ярема, и угнетените пусни на свобода и всеки ярем разкъсай; раздели хляба си с гладните, и скитниците сиромаси заведи у дома си; видиш ли гол – облечи го, и от еднокръвния си не се крий. Тогава твоята светлина ще се яви като зора, и твоето изцеление скоро ще процъфти, и твоята правда ще тръгне пред тебе, и слава Господня ще те придружава. Тогава ти ще призовеш – и Господ ще те чуе, ще извикаш – и Той ще каже: ето Ме! Кога отстраниш изсред себе си ярема, престанеш да вдигаш пръст и да говориш оскърбително, и отдадеш на гладния душата си и нахраниш душата на страдалеца, - тогава твоята светлина ще изгрее в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладне; и Господ ще ти бъде винаги водач, и във време на суша ще насища душат ти и ще угои костите ти, и ти ще бъдеш като напоена с вода градина и като извор, чиито води никога не пресекват” /Ис.58, 6-11/.

Инициативата „24 часа за Господа”, да се отслужва в петък и събота, които предшестват Четвърта Постна неделя, и да тази инициатива да се разраства в Епархиите по света. Толкова хора успяха да се приближат до Тайнството на помирението /светата изповед/, и между тях много младежи, които по този начин намират пътя, по който да се завърнат при Господа, за да преживеят един момент на силна молитва и да преоткрият смисъла на своя живот. Да поставим отново в центъра по убедителен начин тайнството на помирението, за да даде на човеците възможността да докоснат с ръка величието на Божието милосърдие. То ще бъде за всеки разкайващ се грешник извор на истински вътрешен мир.

Не ще се уморя никога да настоявам изповедниците да бъдат един истински знак на милосърдието на Отца. Изповедникът не може да импровизира отведнъж. Става се изповедник, когато ние, преди всичко, осъзнаем греховете си, станем разкайващи се грешници в търсене на прошката. Да не забравяме никога, че да бъдеш изповедник означава да участваш в самата мисия на Исус и да станеш един конкретен знак на приемственост на една Божия любов, която прощава и спасява. Всеки от нас, свещениците, е получил дара на Светия Дух за опрощаване на греховете, за което сме отговорни пред Бога. Никой от нас не е господар на Тайнството изповед, но един верен служител /слуга/ на Божията прошка. Всеки изповедник ще трябва да приема верните като бащата от притчата за блудния син: един баща, който тича да посрещне блудния си син, нищо, че той прахоса своя дял от наследството. Изповедниците са призовани да притиснат до себе си този разкайващ се син, който се връща у дома и да изразят радостта си, че са го намерили. Да не се уморяват да отидат да посрещнат и другия, по-големия син, останал отвън и неспособен да се радва за върналия се брат, за

да му обяснят, че неговото строго и несправедливо отсъждане няма никакъв смисъл пред милосърдието на Отца, което няма граници. Изповедниците да не поставят неуместни и арогантни въпроси, но като бащата от притчата да прекъснат изказването, подготвено от блудния син, за да могат да уловят в сърцето на всеки разкайващ се грешник призива за помощ и молбата за прошка. В заключение, изповедниците са призвани да бъдат винаги, навсякъде, при всяка една ситуация и въпреки всичко, знак за примата на Божието милосърдие.

18. През Постното време на тази света година имам намерението да изпратя мисионери на Милосърдието. Те ще бъдат като един знак за майчиното внимание на Църквата към Божия народ, за да може да се обогати с богатствата на това свето Тайнство /изповедта/, така важно за нашата вяра. Тези мисионери ще бъдат свещеници, на които ще дам властта да прощават и грехове, които са резервирани за Апостолическия Престол, за да стане явна широтата на техния мандат. Ще бъдат преди всичко, един жив знак за благостта с която Отеца посреща и приема всеки, който търси Неговата прошка. Ще бъдат мисионери на Милосърдието, защото ще съдействат за изграждането на отношения, срещи, богати на човечност, извор на освобождаване от греха, богати на отговорност, за да се превъзмогнат пречките и да се намери отново истинския живот, приет в Тайнството Кръщение. Тези мисионери ще се водят в мисията си от думите на Апостола: „Защото Бог затвори всички в непокорство, та всички да помилва” /Рим.11,32/. Всъщност всеки от нас, без изключение, е призван да чуе и приеме призива на Милосърдието. Мисионерите живеят този призив, като знаят, че съзерцават лицето на Исус, Който е: „Първосвещеник милостив и верен” /Евр.2,17/. Моля, моите събратя, Епископите, да изпратят и да приемат тези мисионери на Милосърдието, за да бъдат

преди всичко убедителни проповедници на това Милосърдие. Да се организират в Епархиите „народни мисии”, за да могат тези мисионери да възвестяват радостта от Божията прошка. Ще се иска от тях да отслужват Тайнството на помирението за народа, понеже благодатното време, дарено ни през юбилейната година да позволи на толкова чеда, отдалечили се от Бога да намерят отново пътя за връщане в дома на Отца. Пастирите на Църквата, специално през силното Постно време /на Великия пост/ да бъдат грижовни в поканата към верните да се приближат „като дръзновено пристъпят към престола на благодатта, за да получат милост и да намерят благодат за благовременна помощ” /Евр.4,16/.

19. Словото на прошката да може да стигне до всеки и призива да се преживее Милосърдието да не намери никой безразличен. Моят призив към обръщане към Бог се отправя още по-настоятелно към онези хора, които живеят далече от Божията благодат, поради техния начин на живот. По-специално мисля, за мъжете и жените, които са част от някаква криминална група, която и да е тя. За ваше добро, ви моля, променете живота си! Моля ви, в името на Божия Син, Който като се е борел срещу греха, не е отхвърлил нито един грешник. Не падайте в ужасния капан да мислите, че живота ви зависи от парите, и че без тях всичко останало губи стойност и достойнство. Това е само една илюзия. Няма да отнесем с нас парите си в отвъдното. Парите не ни носят истинското щастие. Насилието, което съпровожда трупането на богатства и пари, които проливат кръв, не ни прави нито могъщи, нито безсмъртни. За всички, рано или късно ще дойде Божия съд, от който никой не ще избяга.

Същият този призив да стигне и до всички онези, които са подръжници или участници в корупцията. Тази гниеща рана на обществото е един смъртен грях, който вика към Небето, понеже

застрашава в самата основа личния и обществен живот. Корупцията пречи да се гледа бъдещето с надежда, защото с присъщата си мощ и алчност разрушава плановете на слабите и притиска най-бедните. Корупцията е едно зло, което се загнездва в ежедневните жестове, за да се прояви по-късно в обществените скандали. Корупцията е едно упорство в греха, което цели да замести Бог с илюзията на парите като проява на могъщество. Тя е дело на тъмнината, подкрепяно от подозрението и интригата. Corruptio optimi pessima, казваше с право Свети Папа Григорий Велики, за да покаже, че никой не е застрахован да не падне в това изкушение. За да я отстраним от личния си и обществен живот са необходими благоразумие, бдителност, законност, прозрачност, свързани с куража да се обявява ида не се крие корупцията. Ако не се борим открито с нея, рано или късно тя ни прави съучастници и унищожава живота ни.

Това е благоприятното време, за да променим живота си! Това е времето, през което да оставим Бог да докосне сърцето ни. Изправени пред извършеното зло в греха, дори пред много тежки грехове, нека да се вслушаме в плача на невинните хора, ограбени от блага, от достойнство, от чувства, от самия живот. Да упорстваме в греховете си е само източник на илюзия и на тъга. Истинският живот е нещо доста различно. Бог не се уморява да държи десницата Си над нас. Винаги е благоразположен да ни изслуша, а също и аз съм готов за ви изслушам, както и моите събратя Епископи и свещеници.Достатъчно е само да се приеме призива за обръщане към Бог и да се поставиш под Неговата правда, а Църквата ни предлага Милосърдието.

20. Не е безполезно в този контекст да се спрем на връзката между справедливост и милосърдие. Това не са два аспекта в

противоборство помежду си, но две измерения на една само реалност, която се развива прогресивно, докато достигне своя връх в пълнотата на любовта. Справедливостта е едно фундаментално понятие за гражданското общество, когато обикновено се има в предвид правния ред, чрез който се прилага закона. Справедливостта се разбира също като понятие, че на всеки да се даде онова, което е дължимо. В Библията доста пъти се говори за Божията справедливост /правда/ и за Бог като Съдия. В Писанието, справедливостта се разбира като цялостно спазване на Божия закон, а живота на всеки вярващ израилтянин следва да отговаря на десетте Божи заповеди. Това разбиране за справедливостта, е причинило и чести падания в легализъм, като с скрива оригиналния смисъл и се затъмнява дълбоката стойност, която носи в себе си справедливостта. За да се превъзмогне това, би трябвало да си припомним, че в Светото Писание справедливостта се разбира основно като едно състояние, при което се оставяш с вяра на Божията воля.

От Своя страна, Исус говори многократно за важността на вярата, повече отколкото спазването на закона. В този смисъл трябва да разбираме думите Му, когато се намира на трапезата с Матей и други митари и грешници, когато казва на фарисеите, които не Го приемат: „Идете и научете, що значи: „милост искам, а не жертва”. Защото не съм дошъл да призова праведници, а грешници към покаяние” /Мт.9,13/. Пред виждането за една справедливост като чисто спазване на закона, който съди и разделя хората на праведници и грешници, Исус набляга и ни представя големия дар на милосърдието, което търси грешниците, за да им предложи прошка и спасение. Така се разбира, че заради Своето виждане за света и човека, така ново, освобождаващо и обновително, Исус е бил отхвърлен от фарисеите и законниците. Последните, за да останат верни на

Закона поставяли само тежести на раменете на хората, правейки безполезна, дори излишна милостта на Отца. Призивът към спазването на Закона, не може да възпрепятства вниманието към нуждите, които определят човешкото достойнство. Исус се позовава на пророк Осия – „милост искам, а не жертва" /Ос.6,6/, и това е много важно. Исус потвърждава, че отсега нататък правилото за живот на Неговите ученици, би трябвало да бъде онова, което предвижда примат на Милосърдието, както самия Той ни свидетелства, като споделя масата с грешници. Милосърдието, още веднъж, ни е открито като основно измерение в мисията на Исус. То е едно истинско предизвикателство пред Неговите събеседници, които се спирали на формалния респект на Закона. А Исус отива отвъд закона; това, че Той споделя трапезата с онези, които Закона нарича грешници, ни дава да разберем докъде отива Неговото милосърдие.

Също и апостол Павел е имал подобно развитие. Преди да срещне Христос по пътя за Дамаск, неговия живот се състоял в това да се стреми по един безупречен начин да бъде справедлив според Закона /виж Фил.3,6/. Неговото обръщане към Христос го доведе до там, да обърне наопаки своя начин на живот и виждане, така че в посланието си до Галатяни казва: „И ние повярвахме в Христа Исуса, за да се оправдаем чрез вярата в Христа, а не чрез дела по закона" /Гал.2,16/. Неговото разбиране за справедливостта се бе променило от корен. Свети апостол Павел поставя на първо място вярата, не закона. Не е спазването на Закона, което ни спасява, но вярата в Исуса Христа, Който със Своята смърт и Възкресение носи спасение с милосърдие, което ни оправдава. Божията справедливост става сега едно освобождаване за всички потиснати от греха и всички негови

последствия. Божията правда е неговата прошка /виж Пс.50, 11-16/.

21. Милосърдието не се противопоставя на справедливостта, но изразява Божието действие към грешника, чрез което се дава още една възможност да се покая, да се обърне и да повярва. Опитът на пророк Осия ни идва на помощ, за да ни представи преодоляването на справедливостта в посока на милосърдието. Времето, в което е живял този пророк е едно от най-драматичните в историята на старозаветния Израил. Царството е близо да разрушението; еврейския народ не е останал верен на завета с Бог, но се отдалечил от Него и е загубил вярата на отците си. Според човешката логика, справедливо е Бог да си помисли да остави този неверен народ: не е спазил своя ангажимент към завета сключен с Бог и заслужава за това дължимото наказание, т.е. изгнаничество. Думите на пророк Осия доказват това: „Няма да се върне той в Египет, но Асур – той ще му бъде цар, защото те не поискаха да се обърнат към Мене" /Ос.11,5/. И все пак, въпреки тази реакция, която се основава на справедливостта, пророка променя коренно своя език и открива истинското лице на Бог: „Превърна се в Мене сърцето ми, разпали се всичката Ми жалост! Няма да постъпя според яростта си, няма да изтребя Ефрема, защото Аз съм Бог, а не човек; сред тебе е Светият; Аз няма да вляза в града" /Ос.11,8-9/. Свети Августин, почти тълкувайки думите на пророка, изрича: „По-лесно е Бог да задържа гнева Си, отколкото милосърдието Си". И е точно така. Божият гняв продължава само миг, докато Неговата милост е вечна.

Ако Бог би се спрял само на справедливостта, той би престанал да бъде Бог, защото ще бъде като всички човеци, които се позовават на спазването на закона. Справедливостта сама по себе си не е достатъчна, и нашия опит също показва, че ако се

позоваваме само на нея, рискуваме да я унищожим. Поради това Бог отива отвъд справедливостта с милосърдието Си и с даваната прошка. Но това не означава да изчерпим от смисъл справедливостта или да я смятаме за нещо повърхностно, но точно обратното. Който греши ще трябва да си изтърпи наказанието, само че то не е целта, но началото на обръщането, за да се преживее нежността на прошката. Бог не отрича справедливостта. Той я приема и я поставя в едно по-висше събитие, където се преживява любовта, която е основата за една истинска справедливост. Трябва с голямо внимание да послушаме думите на Свети апостол Павел, за да не извършим същата грешка, за която той укорява юдеите, негови съвременници: „Защото без да разбират Божията правда и търсейки да изтъкнат своята правда, те се не покориха на Божията правда, понеже завършек на закона е Христос, за да бъде оправдан всеки вярващ" /Рим.10,3-4/. Тази Божия правда е милосърдието, дадено на всички като благодат, по силата на смъртта и възкресението на нашия Господ Исус Христос. Христовият Кръст, следователно, е Божия съд над всички нас и над света, защото ни предлага сигурността на любовта и новия живот.

22. Юбилеят съдържа в себе си и индулгенцията. По време на светата година на Милосърдието, индулгенцията придобива едно особено значение. Прошката на Бог за нашите грехове не познава граници. В смъртта и Възкресението на Исус Христос, Бог ни показва наяве тази Своя любов, която достига дотам, че да разруши греха на човеците. Да се оставиш да се помириш с Бог, това е възможно, благодарение на Пасхалното тайнство и посредничеството на Църквата. Следователно Бог е винаги благоразположен за прошка, и не се уморява никога да я дарява, по един нов и винаги неочакван начин. Всички ние грешим.

Знаем, че сме призвани към съвършенството /виж Мт.5,48/, но чувстваме силната тежест на греха. Докато усещаме силата на благодатта, която ни преобразява, усещаме също и силата на греха, който ни прави зависими. Въпреки прошката, в нашия живот ние носим противоречията, които са следствие от нашите грехове. В Тайнството на помирението /изповедта/, Бог ни прощава греховете, които наистина са изтрити и не съществуват; и все пак негативните белези, които простените ни грехове оставят в нашите взаимоотношения, държания, мисли, тези негативи остават в нас. Но Божието милосърдие е по-силно и от това. То става снизхождение /индулгенция/ на Отца, която чрез невестата Христова /Църквата/ достига простения грешник и го освобождава от всеки остатък на последствието от греха, и го научава да живее с любов, да израства в любовта, да не пада в греха. Църквата живее в общението на светците.В Евхаристията, това общение, което е дар Божи, се осъществява като духовно единение, което свързва нас, вярващите със светците и блажените души, чийто брой не може да се изчисли /виж Откр.7,4/. Тяхната святост идва в помощ на нашата слабост, и така Светата Майка – Църквата може чрез молитвата и живота Си да помогне на слабостта на някои Свои чеда чрез светостта на други. Да се приеме индулгенцията през светата година означава да се докоснеш до милосърдието на Отца с убеждението, че Неговата прошка се разпростира над целия живот на вярващия. Индулгенция е да преживееш светостта на Църквата, която е част от всички блага и заслуги от изкуплението на Христос, за да може прошката да се разпростре до най-крайните последствия, където стига Божията любов. Да живеем силно тези моменти от юбилейната година, като молим Небесния Отец да прости греховете и да разпростре Своята милосърдна индулгенция.

23. Милосърдието притежава една тежест /стойност/, която отива отвъд границите на Църквата. Тя има отношение с еврейската вяра и исляма, които приемат милосърдието като една от най-важните характеристики на Бог. Израил пръв получи това Откровение, което остава в историята като начало на едно безценно богатство, което да се предложи на цялото човечество. Както вече видяхме, страниците на Стария Завет са белязани от милосърдието, защото ни съобщават за делата, що Бог извърши от любов към Своя народ, в най-трудните моменти на историята. От своя страна, ислямът нарича Бог с имената милостив и снизходителен. Този призив е често на устните на верните мюсюлмани, които се чувстват съпроводени и подкрепени от милосърдието в тяхната ежедневна слабост. Те също вярват, че никой не може да ограничи Божието милосърдие, защото Неговите врати са винаги отворени.

    Тази света година, която ще живеем в Милосърдието да може да улесни срещата с тези религии и с другите известни религиозни традиции; да ни направи по-отворени към диалог, за да се познаваме и разбираме по-добре; да премахне всяка форма на затваряне и на пренебрегване; да изхвърли всяка форма на насилие и дискриминация.

24. Моята мисъл се обръща към Дева Мария, Майката милостива. Сладостта на нейния поглед да ни придружава през тази света година, та всички да можем да открием отново радостта от Божията милувка. Никой като Дева Мария не е познал дълбочината на тайната на Въплъщението, на Бог, Който става човек. Всичко в живота на Мария е било докоснато и напоено с Милосърдието, приело човешка плът. Майката на Разпнатия – Възкръснал е влязла в светилището на Божието Милосърдие, защото е участвала най-съкровено в тайнството на Неговата любов. Избрана да бъде Майката на Божия Син, Дева Мария е

била от вечността подготвена от любовта на Отца, за да бъде ковчег на завета между Бога и човеците. Тя е опазила в Своето Непорочно Сърце Божието Милосърдие в съвършена хармония със Своя Син Исус. Нейният хвалебствен химн „Магнификат" /"Величит"/ на прага на дома на Елисавета бе посветен на Милосърдието, което се разпростира от „род на род" /Лк.1,50/. Също и ние бяхме присъстващи в тези пророчески думи на Дева Мария. Това ще ни бъде за утеха и подкрепа, когато ще отидем да прекрачим Светата Порта, за да вкусим от плодовете на Божието Милосърдие.

При Кръста на Исус, Мария заедно с апостол Йоан, ученика на любовта, са свидетели на думите на прошка, които изрича Исус. Върховната прошка, дарена на неговите палачи, които Го разпнаха, ни показва до къде може да отиде Божието Милосърдие. Мария потвърждава, че Милосърдието на Божия Син не познава граници и достига всеки, никой не е изключен. Да отправим към Божията Майка древната и винаги нова молитва на „Salve Regina" / „Радвай се, Царице"/, та Тя да не се изморява да отправя към нас милостивите Си очи и да ни направи достойни да съзерцаваме лика на Милосърдието, Нейния Син Исус.

Нашата молитва се разпростира към много светци и блажени, които направиха от Милосърдието своя мисия на живота. По особен начин мисълта ми се насочва към великата апостолка на Милосърдието Света Фаустина Ковалска. Тя, която бе призована да навлезе в дълбините на Божието Милосърдие, да се застъпва за нас и да ни измоли благодатта да живеем и да вървим в живота с Божията прошка и с твърдото упование в неговата любов.

25. Една необикновена света година, за да живеем всеки ден в Божието Милосърдие, което Отеца винаги е давал на всеки.

През този юбилей да се оставим да бъдем изненадани от Бог. Той никога не се уморява да отваря широко вратата на Своето сърце, за да повтаря че ни обича и желае да сподели с нас Своя живот. Църквата усеща по много силен начин спешността да възвестява Божието Милосърдие. Нейният живот е автентичен и приемлив, когато поставя Милосърдието като свое основно и убедително благовестие. Църквата знае, че първата й задача, преди всичко във време като нашето, изпълнено с големи надежди и силни противоречия, е да въведе всички във великото Тайнство на Божието Милосърдие, съзерцавайки лика на Христос. Църквата е призвана първа да бъде правдив свидетел на Милосърдието, като го изповядва и живее като център на Откровението на Исус Христос. От сърцето на Света Троица, от най-съкровената интимност на Божието тайнство, извира и изтича без пресъхване голямата река на Милосърдието. Този извор никога не ще се изчерпи, колкото и много да се онези, които ще се докоснат до него. Всеки път, когато някой има нужда от него, ще може да пристъпи и да почерпи, защото Божието Милосърдие е безкрайно. Толкова е недостижима дълбочината на тайнството, което съдържа, толкова е неизчерпаемо богатството, което идва от този извор.

През тази юбилейна годена, Църквата да повтаря непрекъснато Словото Божие, Което да проехтява силно и убедително като едно Слово и един жест на прошка, на подкрепа, на помощ, на любов. Църквата да не се уморява да предлага Милосърдие и да бъде винаги търпелива в наставлението и прощаването. Църквата да стане глас на всеки мъж и на всяка жена и да повтаря непрекъснато: „Спомни си Твоите щедрости, Господи, и Твоите милости, защото са от века” /Пс.24,6/.

Дадено в Рим, при „Свети Петър”, 11.04. в навечерието на Втора Пасхална Неделя или на Божието Милосърдие, в Господнята 2015 г., трета на Моя понтификат.

FRANCISCUS

13.04.2015 г.
Превел: отец Койчо Димов,
Енорийски свещеник.